

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 31.

Sjerde Session.

12te Møde.

Torsdagen d. 28. October.

(Forts.)

J. M. Hansen (fortsat): Jeg vil nu ønske, at den ærede Rigsdagsmand med mig og det øvrige Things Medlemmer ville stræbe at vise Regjeringen, at et Forslag kan fremkomme, der kan finde Indgang, ville vise det ved at gaae ind paa nærværende Forslag; og ifølge den ærede Indenrigsministers Uttring tør man da troe, at, naar Forslaget saaledes viser, at det har fundet Indgang, saa vil det ogsaa finde Indgang hos det høitærede Ministerium.

Rnuth: Jeg har bedet den høitagede Formand om Ordet for at fremsføre en personlig Bemærkning i Anledning af den sidste Taler's Uttringer. Jeg haaber, at min Bemærkning maa blive saaledes betragtet og ikke som et Ord i Sagen, og at det ligesuldt senere kan staae mig frit at ytre mig om Sagen selv; tillige troer jeg, at det heller ikke vil finde det urigtigt, at jeg, da den foregaaende Taler har bragt mit Forhold som Bestyrer for Herlufsholms Stiftelse paa Bane, tillader mig nogle Uttringer derom, endskjøndt jeg fuldkommen, som den høitagede Formand, erkjender, at det ikke i og for sig er rigtigt, at saadanne Forhold blive drøftede under Forhandlingerne.

Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at, hvis det ikke forholder sig bedre med de øvrige „factiske“ Oplysninger, som den sidste Taler har givet, end det forholder sig med dem, han har givet om mit Forhold som Bestyrer af Herlufsholm, da vil der aldeles ikke kunne fastes nogen Lid dertil. Mit Forhold i denne Sag bestaaer alene deri, at jeg for meget kort

Lid siden har modtaget et Andragende, underskrevet af et Antal Gaardsfæstere og Huusmand paa Herlufsholm om Selveiendom, og at jeg i October Maaned, nogle Dage efter at Rigsdagen allerede var begyndt, da jeg for Forretningers Skyld maatte tage til Herlufsholm, samlede de fleste af disse Mænd om mig og indgik i en Samtale med dem, hvort jeg søgte at udvilde dem de Goder, hvoraf de i deres nærværende Forhold, efter min Anskuelse, vare i Besiddelse, navnlig med Hensyn til, at de stode under Regjeringens Control, og altsaa kunde have Grund til at vente, at Regjeringen altid vilde besidde dem en Bestyrer, som vilde have deres Interesse, i Forbindelse med sin Pligt mod Stiftelsen, for Die; jeg knyttede dertil den Bemærkning, at jeg, i min Stilling til Stiftelsen, ikke fandt mig forpligtet til for Diebliffet at tage noget Initiativ i Sagen. Men aldrig har jeg yttret til nogen af de Tilstedeværende, at jeg skulde fra min Side have det Ringeste imod, at de henvendte sig til Regjeringen eller Rigsdagen. Begge Dele vare paa Tale, og jeg har sagt, at det fuldkommen vilde staae dem frit for, og at jeg paa ingen Maade vilde gjøre det Mindste, der skulde kunne hindre det. Resultatet af vor Samtale var imidlertid ingenlunde, at jeg, fra min Side, vilde ansee alle Forhandlinger om denne Sag som endte, tværtimod sagde jeg til dem alle, at jeg henstillede den til deres egen nærmere Overveelse, for at vi, naar vi atter samlede, paany kunde tage den under Overveelse.

Formanden: Jeg antager nu, at en Dmtale af denne Sag ikke mere kan finde Sted under nærværende Forhandling.

Indenrigsministeren: Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger i Anledning af den næstforegaaende Taler's